

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637731408/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Stemning. Hun kunde i en Situation vise sig saa yndefuldt tiltalende, saa ganske i Højde med hans Forestillinger om hende, at han bagefter undgik hende for ikke at faa det harmoniske Indtryk, han bar paa, forstyrret af hende selv. Thi det gik gjerne saaledes, at naar de saa atter mødtes, fandt han, at hun ikke passede med det Billede af hende, som han i Mellemtiden hos sig selv yderligere havde omdigtet.

Der var en Ting, som laa ham særlig paa Hjerte; det var at lade hende vide, at han var den Ubekjendte, hvis Sang hun hin Aften havde istemmet.

Men dette var ikke saaledes at gaa til; der var over hele hin Situation, fandt han, en saa fin romantisk Stemning, at man let kunde forgribe sig paa den, den hørte slet ikke til i en almindelig, hverdagsagtig Samtale.

Det gik derfor ikke saa let med at mane en passende Stemning frem, og engang skulde det dog siges; Afrejsens Tidspunkt nærmede sig. Saa slog han engang, da de havde talt om, at den stundede til, Noderne op paa den Sang, han havde sunget hin Aften, bad hende om at akkompagnere sig og sang den.

»Det er en dejlig Sang,« sagde hun, da de vare færdige.

»Den har vi sunget sammen, inden vi kjendte hinanden,« svarede han.

Hun saac forundret paa ham, men sagde ikke Noget.

»Det var mig, den Aften....«

Han havde næsten ventet, at alt disse Ord skulde være Trylleordet, som skulde løfte det Slør, der laa dem imellem; thi han nærede ikke nogen Tvivl om, at hin Situation stod ligesaa tydelig for hende som for ham. Men Trylleordet virkede slet ikke. Hun blev ved at se paa ham og sagde paa den allernaturligste Maade af Verden: »Jeg forstaar Dem slet ikke.«

»Den Aften, udenfor Landstedet.... jeg gik paa Vojen.... De gav Dem til at akkompagnere.... De sad ved Klavret i Deres Havestue....«

»Det veed jeg ikke det Mindste om, De maa have taget rent fejl.«

Stephan blev saa befippet over denne Vending, at han